

Alkotmánybíróság

Az első fokon eljáró bíróság útján

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA	
Érk:	2018 JAN 24.
Példány:	Melléklet:
Ügyirat száma:	Bf.II.696/2017

DEBRECENI TÖRVÉNYSZÉK	
DEBRECEN	
2018 -01- 16	
Példány:	IL. hg.
26.B.513/2013/312	

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CL. törvény 27. § alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a **Bhar.III.396/2017/31.** számú Kúriai döntés (és ezáltal a helybenhagyott Bf.II.179/2016/33. II.fokú és az általa helybenhagyott 26.B.513/2013/209 ítéletek) alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően az(oka)t semmisítse meg.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/ 851 -0 /2018
Érkezett:	2018 MÁJ 14.
Példány:	1
Kezelőiroda:	Jel
Értéket:	20

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Engem, [REDACTED]

[REDACTED] mint harmadrendű vádlottat, első fokon a Debreceni Törvényszék, 3 rendbeli vesztegetés elfogadásának büntetében Btk. 294. § (1) bekezdés, (3) bekezdés a, pont aa) alpont, b) pont II. fordulat (45. 47. 48. tényállási pont) és egyrendbeli közokirathamisítás büntetében, mint társtettést Btk. 343.§ (1) bekezdés c) pont (46. tényállási pont.) bűnösnek mondott ki (26.B.513/2013/209, 2015.07.14.). Másodfokon az Ítéletábla a 45-ös tényállási pontot az elsőfoktól eltérően hivatali visszaélésnek minősítette (a súlyosabb vesztegetés helyett), illetőleg a 47. tényállási pontot érintően felmentési rendelkezést hozott, azaz felmentett, egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta (Bf.II.179/2016/33., 2016.10.11.) Így került az ügy harmadfokra, ahol a Kúria számomra igen hátrányos módon azt a tényállást (47. tényállási pont), amely lehetővé tette számomra a Kúriához való fordulás lehetőségét, elkülönítette, azt hatályon kívül helyezte és új eljárásra kötelezte az Ítéletáblát, egyebekben a másodfokú ítéletet helybenhagyta (Bhar.III.396/2017/31.,2017.09.26.).

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

A hivatkozott első és másodfokú bírói döntések ellen fellebbezési jogommal éltem, azonban a harmadfokú Kúriai döntés ellen jogorvoslati lehetőségem nem volt.

Jelen ügyben nincs sem felülvizsgálati sem, perújítási indítványom.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

A **Kúria, Bhar. III. 396/2017/31 számú írásos ítéletet 2017. november 20-27 között vettem át emlékezetem szerint**, a pontos átvételi dátumot azért nem tudom, mert magamnak sajnos nem írtam fel az átvételi dátumot, de jelen panaszom benyújtásával egyidejűleg, kérni fogom, az elsőfokon eljáró bíróságot, hogy a Kúria ítéletének átvételét igazoló tértivevényt, vagy annak másolatát küldjék meg az Alkotmánybíróságra.

Mindazonáltal nyilatkozom, hogy jelen alkotmányjogi panasz a rendelkezésre álló 60 napos határidőn belül került benyújtásra.

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

Az ügyben III. rendű vádlottként szerepeltem és a Kúria hivatkozott döntése rám nézve rendelkezéseket tartalmazott.

e) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

Véleményem szerint a bíróságok a jogszabályoknak alá vannak rendelve, ezért kötelesek azok figyelembevételére, így ítéleteikben ki kell térniük arra, hogy hatályos jogszabályi rendelkezéseket miért vettek vagy éppen miért nem vettek figyelembe. Ha ezek elmaradnak, úgy a bíróságok önkénye jelenik meg, ami tisztességtelen bírói eljárást eredményez, amely alkotmányjogi jellegű kérdés. A törvényi rendelkezéseknek megfelelően az ítéleteknek valóságghűnek kell lenniük, azaz az ítéletek nem tartalmazhatnak nyilvánvalóan valótlan tényeket sem, így nem tartalmazhatnak hatályos jogszabállyal ellentétes megállapításokat, mely szintén a tisztességes bírói eljáráshoz kötve alkotmányjogi kérdés.

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

Magyarország Alaptörvénye: XXVIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

b) A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Nehéz helyzetben vagyok, mikor e alkotmányjogi panaszt benyújtom. Mindenekelőtt leszögezni kívánom, hogy az Alkotmánybíróságra nem, mint negyedfokú döntéshozó szervre tekintek, nem is céлом ilyen irányú elbírálás, jelen panaszomat, azért nyújtom be mert az egész eddigi eljárás alatt éreztem, hogy **ebben az ügyben a tisztességes eljáráshoz fűződő alapjogom sérült**. Jelen ügyben, mivel az ügyem harmadfokon a Kúria zárta le, tudomásom

szerint nincs lehetőségem sem felülvizsgálati eljárásra, sem pedig perújításra, az általam jelen panaszban előadottak miatt.

2005. december 1. és 2012 márciusa között kormánytisztviselőként - mint munkaügyi felügyelő - dolgoztam a jogelőd [REDACTED]

A váddal érintett időszak 2010. szeptember és 2011. június, kilenc hónap a lehallgatás időtartama. 2011.07.12-től-2012.01.26-ig előzetes letartóztatásban voltam. A tisztességes eljárás iránti követelményem már az egész eljárás kezdetétől fennállt, számos észrevételt tettem ezirányban, azonban ez nem jelen témakör vizsgálatához tartozik. Azt viszont mindenképpen meg kívánom említeni az Alkotmánybíróságnak, hogy a négy vádpont közül az egyik, melyben vesztegetéssel vádoltak, nagyon, de nagyon távol állt a valóságtól, ugyanis a 45. vádpontban egy névnapi ajándékot állítottak be vesztegetésként, amire el is ítélték elsőfokon, majd pedig másodfokon a vesztegetésre vonatkozóan erre a tényállásra felmentettek.

Ez volt az a sok közül, ami bennem felvetette a nem tisztességes eljárás képét, hiszen a vádban még azt sem határozták meg, hogy konkrétan milyen ajándékról van szó, azt ugyanis én mutattam be a bíróságon, ennek ellenére „kétséget kizáróan” elítéltek. Ezek a tények nem képezik jelen beadvány tárgyát, csupán felvázoltam, hogy milyen tényezők játszottak szerepet abban, hogy az Alkotmánybírósághoz forduljak.

Jelen panaszom tárgyát azok az érdemi védekezések képezik, amelyeket nem vettek figyelembe, illetőleg melyeket az ítéletben nem indokoltak meg, hogy azokat miért nem vették figyelembe, utasították el.

Az egész ügyben, érdemi védekezésem egyik fő eleme az a tény volt, amelyet egy jogszabály ír elő, mégpedig a Kis és középvállalkozásokról szóló 2004. évi XXXIV. törvény (továbbiakban: Kkv. törvény) 12/A paragrafusára:

*12/A. § A hatósági ellenőrzést végző szervek kis- és középvállalkozásokkal szemben **az első esetben előforduló jogsértés esetén** – az adó- és vámhatósági eljárást és a felnőttképzési tevékenységet folytató intézmények ellenőrzésére irányuló eljárást kivéve – **bírság kiszabása helyett figyelmeztetést alkalmaznak**, illetve kötelesek megvizsgálni a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 94. § (1) bekezdés a) pontjában szabályozott eljárás alkalmazásának lehetőségét. Nincs lehetőség a bírságtól való eltekintésre, amennyiben a bírság kiszabásának alapjául szolgáló tényállás megvalósulásával emberi élet, testi épség vagy egészség került közvetlen veszélybe, környezetkárosodás következett be vagy a tizennyolcadik életévüket be nem töltött személyek védelmét célzó jogszabályi rendelkezés megsértésére került sor.*

2/2013. számú KMJE határozat, pedig mindezt megerősítette. Az ügyben rengeteg alkalommal hivatkoztam rá, észrevétel tettem, fellebbezésben adtuk elő jogi képviselőmmel egyetemben.

A vád ellenem a 47-48-as vádpontban az volt, hogy tájékoztatást, tanácsot adtam a bírságelkerülés módjáról, illetőleg utólagos javításaimnak köszönhetően az eljárás bírság kiszabása nélkül zárult. Lásd: elsőfokú ítélet 65. oldal.

Tehát **az elkövetési magatartás a vád szerint, olyan tanácsadás, tájékoztatás, javítás, amely az adott ügyben bírság elkerülését célozta.**

A legnagyobb probléma az ügyben tehát az, hogy - mint arra már számtalanszor hivatkoztam - a 47- sem a 48-as ügyben érintett vállalkozások nem kaphattak bírságot a fent említett törvényi rendelkezés miatt (első esetesek voltak ugyanis). Ebből két alapvető, véleményem szerint alkotmányjogi szempontból fontos dolog következik:

az egyik, **az eljárás és így a vád törvényességének megkérdőjeleződése**, hiszen az, hogy első esetben a Kkv-kat 2011.01.01-től nem lehet bírságot (amiről a hatóságnak hivatalból tudomása van – számomra, ez a hivatal szempontjából köztudomású ténynek minősül, ezért a továbbiakban ezzel a megnevezéssel említem) hiszen **a hatóságuknak a jogszabályokról hivatalos tudomásuk van.**

Jelenleg, tehát a vádat kimerítő bíróságok szerint a 48-as ügyben érintett vállalkozás munkaügyi ellenőrzése az én segítségével bírság kiszabása nélkül zárult. A 47-es ügyben egy érthetetlen elkülönítés folytán pedig új eljárás lesz elsőfokon, így jelen pillanatban csak a 48-as ügy az, amelyben erre hivatkozhatok.

A Kúria és Ítéletábrá által helybenhagyott elsőfokú ítélet a 66. és 67. oldalon foglalkozik a vád törvényességének megítélésével. **Maga a elsőfokú bíróság írja le, hogy a Bíróságnak a Be. 75.§ (1) bekezdésének megfelelően a tényállás hiánytalan, valóságnak megfelelő tisztázására kell törekednie.** A bíróság a vádhoz kötve van (és ki is kell mérítenie), de ha vád keretei megállapíthatók, azon belül lehetőség van olyan pontosításokat elvégezni, amelyek a vádhoz kötöttséget nem sértik.

Jelen esetben semmi ilyesmi nem történt, sem a vádhatóság, sem pedig egyetlen bíróság sem foglalkozott, az említett vádban szereplő köztudomású tény, hogy nem lehet bírságot első esetben. Így a vádban (48-as vádpont) egy nyilvánvalóan valótlan tény szerepel, amely egyben lehetetlen is, hiszen köztudomású tény bizonyítja, hogy nem kaphatott volna bírságot a vállalkozás! Ezt a valótlanságot a Kúria ítélete is tartalmazza, hiszen helyben hagyta a másodfokú ítéletet, az pedig az elsőfokú ítéletet és így az ítélet részét képező és elfogadott vádat. Tehát a kérdés bennem felmerül, **hogy törvényes-e a vád maga akkor, ha nyilvánvalóan hamis állítást tartalmaz, azaz köztudomású tény nem vesz figyelembe, és törvényes-e a bírósági eljárás, ha ugyanezt szintén nem veszi**

figyelembe, végeredményképpen, pedig tisztességes bírói eljárásról beszélhetünk-e egyáltalán.

A másik aspektusból, mind az első mind pedig másodfokú ítéletből **hiányzik a indokolás, hogy a Kkv-ra vonatkozó szabályozást miért nem vették figyelembe.** Tehát **első és másodfokon, ami helybenhagyásra került a Kúria által, a bíróság indokolási kötelezettségének nem tett eleget.** A Kkv. törvényre ugyanis csak úgy utalt a bíróság, hogy én hivatkoztam rá. **Az első és másodfokú ítélet semmilyen indokolást nem tartalmaz arra vonatkozólag, hogy a hivatkozott törvényi rendelkezést (érdemi védekezést), miért nem vették figyelembe!** A Kúria előtt jogi képviselőm hivatkozott az **AB IV/333/2016** számú határozatára, én pedig kiemeletem, hogy a bíróságok indokolási kötelezettségüknek nem tettek eleget (utolsó szó joga 9. oldal, Kúria), de már az Ítéletábrta előtt is kifejtettem ez irányú véleményem (2. fokú ítélet 12. oldal). A hivatkozott Alkotmánybírósági döntés éppen indokolási kötelezettség hiánya miatt semmisített meg egy bírósági ítéletet.

A harmadfokú ítélet már valóban tartalmaz indokolást arra nézve, hogy a hivatkozott Kkv törvényt miért nem vette figyelembe (159bek-162 bek). Téved véleményem szerint a Kúria amikor azt írja, hogy a védelmi indítványok valójában és kifejezetten mérlegelési tevékenységet támadtak (88 bek), mert **az indokolási kötelezettség hiánya miatti sérelmek nem tartozhatnak ezek közé** és téved akkor is mikor azt írja, hogy lehettek más hátrányos jogkövetkezmények is a bíróság helyett, ami igaz lehet ugyan, de a vád amit nem reparáltak, hanem elfogadtak első és másodfokon, az nem más, mint bíróságelkerülésre vonatkozó tanácsadás, javítás és a bíróság vádhoz kötve van. **Mindazonáltal, úgy gondolom a harmadfokú bíróság nem pótolhatja az első és másodfokú bíróságok (indokolási kötelezettségének) mulasztását. Szerintem egy jogállamban nem elfogadható az, hogy a terhelt érdemi védekezésével, hatályos jogszabályra való hivatkozással, érdemben csak harmadfokon foglalkoznak, ami egyébként is kivételes eljárás és ahol még fellebbezésnek sincs helye.**

A Kkv törvény figyelembevételének súlya: véleményem szerint egy adott ügy vizsgálatakor, bíróságnak a valóság tisztázására kell törekednie, abban az esetben, **ha figyelembe veszik a Kkv törvényt, akkor a tényállás a vádnak eleve nem felel meg, hiszen ott mindenképp bíróságelkerüléséről van szó, ha pedig a vád reparálása szóba jöhetett volna, úgy a cselekmény súlyát jelentősen csökkentette volna véleményem szerint, így a társadalomra veszélyesség megítélését vagy az esetleges előzetes mentesítés lehetőségét és nem utolsó sorban a büntetés kiszabását pl. végrehajtandó vagy felfüggesztett szabadságvesztés alkalmazását stb.** és nem lehet figyelmen kívül hagyni az elsőfokon eljáró bíróság legszélesebb körű mérlegelését, amelynek terjedelme a felsőbb bíróságokon egyre csak szűkül.

A hivatkozott Kkv. törvény mellett számos védekezésemet sem vette figyelembe egyik bíróság sem szintén indokolás hiányában. Ilyen például, hogy az elsőfokon eljáró bíróság bár tagadva, **de visszaható hatályt alkalmazott, mégpedig 4/2011 irányelv belső szabályzat**

esetében, amire szintén hivatkoztunk fellebbezésünkben (ítélőtáblán benyújtott fellebbezés 10. oldal). Ez a hivatkozott irányelv ugyanis 2011. októberétől szabályozta a munkaügyi felügyelői tájékoztatást, tanácsadást, az elkövetési időszak pedig 2010.09-2011.06. Erre a védekezésünkre sem volt indoklás egyik fokon sem, de ilyen a **Be. 78.§ (4) bekezdésére való hivatkozásunk** (szintén csak leírásra kerül, elsőfok 175.oldal), bűncselekmény felmerülésnek gyanúja (ami egy igen komoly bizonyíték kizárási ok) egy az ügy érdemére kiható jegyzőkönyv felvételénél, ebben az esetben sincs indoklás, sem pedig feljelentés hatóság vagy bíróság részéről pedig a tényállásszerűség nyilvánvaló. A sérelmezett jegyzőkönyv Kovács Judit gyanúsítottként kihallgatása, 2017.07.12. az ok: a védő nincs jelen a kihallgatás kezdetén, a jegyzőkönyv mégis azt tartalmazza a jelen lévők részénél, hogy a védő már kezdeteknél jelen van, ezt egyébként az elsőfokú ítélet 177. oldalán leírásra kerül, de az indoklás érdemben nem terjed ki erre az ellentmondásra és arra, hogy ezirányú védekezésemet miért nem vette figyelembe, csak arra a megindokolható tényre vonatkozik, hogy a tanú meghallgatását megkezdhették védő jelenléte nélkül is, tehát **a jegyzőkönyv nyilvánvaló és kirívó hibájával egyáltalán nem foglalkozik a bíróság**, ugyanígy a többi bírósági ítélet sem, pedig minden fellebbezésben vagy utolsó szó jogán is szerepel.

Apróbb jellegű, de sokatmondó a **Met 4.§ (4)** bekezdésének Kúria általi kezelése, szintén érdemben figyelmen kívül hagyva, indoklás nélkül, minden bírósági fokon (elsőfokú ítélet 170.oldal). Ennek pikantériája az, hogy a harmadfokú eljárásban maga az ügyész is felhívja a hibára figyelmet (jegyzőkönyv 2. oldal, 2017.09.26.), **az ítéletben mégsem történik semmi, a harmadfok javítás nélkül hagyja a másodfokú, így az elsőfokú ítéletet is, így tehát jelenleg is olyan jogszabályhelyet sértettem meg (immár jogerősen) a 46-os tényállásban, amely nem létezett az elkövetés idején.** Az egy más kérdés, hogy az ügyészség kijavításként kezelné, én viszont mindenképpen törlésként, hiszen nem volt olyan kötelezettségem, amit egyébként helyesen a Met 6. § (4) bekezdése alapján kellett volna tennem, csak feketefoglalkoztatásnál. Ebben az esetben a bíróságok a jogszabályhely tényleges tartalmával sem foglalkoztak, tehát nyilvánvalóan valótlan állítással állunk szemben megint!

Jelentősége ennek azért van véleményem szerint, mert **a jogszabályoknak való megfelelés a Bíróságok kötelezettsége is, tehát még egy ilyen kisebbnek tűnő hibát is orvosolni kell egy tisztességes bírói eljárásban pláne úgy, hogy még a vádhatóság is sérelmezi.**

Mivel azonban a harmadfokon eljáró bíróság helybenhagyó ítéletet hozott a 47. tényállás kivételével, így a többi vádpontokban 45,46,48-as ügyekben, helybenhagyta az alsóbb bíróságok indoklásait is illetve azt, hogy az alsóbb bíróságok véleményem szerint indoklási kötelezettségüknek több ízben nem tettek eleget.

Meglepő egyébként, hogy mégis eszközöl kijavítást, kiegészítést a Kúria, mégpedig (89 bek) a 48-as ügyemben, ahol rögzíti, hogy az eljárás kezdete 2011.04.02. lezárása pedig 2011.09.15., amelyet lényegesnek tart abból a szempontból, hogy a vád szerinti előny az eljárás tartalma alatt történik vagy sem, azt viszont egyáltalán nem tartja lényegesnek, hogy 2011.07.12-től

már előzetes letartóztatásban vagyok, így, hogy lehettem egyáltalán ráhatásra az ügy lezárására (logikai képtelenség).

Büntetőeljárás törvény 75. § (1): A bizonyítás azokra a tényekre terjed ki, amelyek a büntető és a büntetőeljárás jogszabályok alkalmazásában jelentősek. **A bizonyítás során a tényállás alapos és hiánytalan, a valóságnak megfelelő tisztázására kell törekedni**, azonban, ha az ügyész nem indítványozza, a bíróság nem köteles a vádat alátámasztó bizonyítási eszközök beszerzésére és megvizsgálására.

A bíróságok több esetben ezt a rendelkezést is figyelmen kívül hagyták, erre legkirívóbb példa a 48-as vádpont, ahol a vád és ítélet szerint ellenőrzés során feltárt hiányosságok kijavítását végeztem, ezzel ellentétben a nyomozati anyagokból, minden tanúvallomásból kiderül, hogy nem volt ellenőrzés során feltárt szabálytalanság.

Mindezeket azért írom le, mert számomra ezek a tények mind-mind az eljárás tisztességtelen voltát jelentik, és **hangsúlyozom panaszom nem a bírói mérlegelés ellen irányul, hanem nyilvánvaló tények, jogszabályi rendelkezések - indokolás nélküli - figyelmen kívül hagyása miatt**. Mindent felsorolni természetesen nem kívánok, ezeket a fellebbezések tartalmazzák.

Részlet a **AB IV/333/2016 határozatból**

„A bírói függetlenségnek nem korlátja, sokkal inkább biztosítéka a törvényeknek való alávetettség: a bírónak a határozatait a jogszabályok alapján kell meghoznia. Ha a törvénynek való alávetettségtől a bíróság eloldja magát, saját függetlenségének egyik tárgyi alapját vonja el. **A vonatkozó jogszabályokat be nem tartó bíróság lényegében visszaél saját függetlenségével, amely adott esetben ezen keresztül a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét okozhatja. Az a bírói ítélet, amely alapos ok nélkül hagyja figyelmen kívül a hatályos jogot, önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes, és nem fér össze a jogállamiság alapelveivel.** [24] Mindezek alapján az Alkotmánybíróság rögzíti, hogy az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdése értelmében, miszerint a jogszabályok mindenkire kötelezőek, a törvényszéknek a jelen ügyben a Vtv. 75/A. §-át, és az általa felhívott Ptk. 6:563. § (1) bekezdését alkalmaznia kellett volna, vagy legalábbis meg kellett volna indokolnia, hogy ezen jogszabályi rendelkezések alkalmazását miért mellőzte. A törvényszék e helyett azonban egy másik, későbbi időpontban hatályba lépő, ezért a konkrét ügyben még nem alkalmazható jogszabályi rendelkezés [a Vtv. 75/A. § (2) bekezdése] alkalmazhatatlanságát állította, a visszaható hatály hiányára hivatkozva. [25] Az indokolás hiánya vonatkozásában az Alkotmánybíróság, figyelemmel az Alaptörvény 28. cikkében előírt jogszabály értelmezési kötelezettségre is, azt vizsgálja, hogy az indokolási kötelezettséget előíró eljárás jogszabályokat a bíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében meghatározott követelményeknek megfelelően alkalmazta-e. Az Alkotmánybíróság tehát a rendes bíróságoktól eltérően nem a felülbírálatra alkalmasság szempontjából vizsgálja a bíróságok indokolási kötelezettségének teljesítését, és tartózkodik attól, hogy jogági dogmatikához tartozó kérdések helytállóságáról, illetve törvényességéről, avagy kizárólag törvényértelmezési problémáról állást foglaljon {3003/2012. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [4]}. [26] Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos

követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. Az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti. A tisztességes bírósági eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata. **Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes bírósági eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossgal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon** {lásd 7/2013. (III. 1.) AB határozat Indokolás [34]}. [27] Az **Alkotmánybíróság a fentiekre tekintettel a jelen ügy vonatkozásában megállapította, hogy nem teljesítette a törvényszék indokolási kötelezettségét akkor, amikor az ügy egyik leglényegesebb részéről, az adott tényállásra nyilvánvalóan vonatkozó jogszabályi rendelkezések nem alkalmazása okairól nem adott számot határozatában.** [28] Az **Alkotmánybíróság megállapítja továbbá, hogy a törvényszék önkényesen járt el akkor, amikor a jogkérdésre nyilvánvalóan vonatkozó jogi normát az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdése ellenére nem alkalmazta.**

Összegzésképpen : **a bíróság az indokolási kötelezettség elmulasztásával megsértette a tisztességes bírói eljáráshoz fűződő alkotmányos jogot, ugyanakkor szintén alkotmányi jellegű kérdés, hogy a bíróságok hatályos jogszabályokat miért hagytak figyelmen kívül, miért van az, hogy nyilvánvalóan valótlan tények szerepelnek még továbbra is, a már harmadfokon is tárgyalt ügy ítéletében (bírságelkerülésre adott tanács stb).**

A céloom az, hogy ügyeimet a bíróságok végre tisztességes eljárás keretében tárgyalják, ezért kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a hivatkozott ítélet alkotmányellenességét állapítsa meg valamint jogkörében eljárva semmisítse meg és új eljárás lefolytatását tegye lehetővé.

3. Egyéb nyilatkozatok és melléletek

a) Nyilatkozat arról, ha az indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

Nem kérvényeztem az ítélet bírósági végrehajtásának felfüggesztését, mivel, ha alkotmányjogi panaszomat elutasítják, akkor felfüggesztés következtében, az ítéletemhez fűződő hátrányos jogkövetkezmények határideje is később járna le.

b) Ügyvédi meghatalmazás eredeti példánya vagy jogtanácsosi igazolvány másolata, ha az indítványozó jogi képviselővel jár el.

c) Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról

Tisztelt Alkotmánybíróság, kijelentem, hogy nem járulok hozzá a személyes adataim közzétételéhez.

d) Az érintettséget alátámasztó dokumentumok egyszerű másolata (Melléletek)

Mellékletek:

Utolsó szó joga 2015.07.04.

Védőbeszéd 2015.07.14

Elsőfokú ítélet 2015.07.14.- csak a rám vonatkozó részek

Fellebbezés az elsőfokú határozat ellen 2016.04.28.

Másodfokú ítélet/ csak a rám vonatkozó részek 2016.10.11.

Fellebbezés a másodfokú ítélet ellen-2017.03.07.

Utolsó szó joga Kúria előtt- 2017.09.26.

Kúria ítélete-2017.09.26.

Kelt: Debrecen, 2018.01.14.

